

STELLINGEN

1. Met een tweekeuze discriminatiekooi kan slechts een beperkt gedeelte van het visuele systeem van het konijn onderzocht worden.
2. De bewering dat het konijn de keuze in een visuele discriminatie situatie uitsluitend baseert op de positie van het negatieve patroon, is onjuist.
3. De nauwkeurigheid van hellingsdetectie van streepatronen wordt bepaald door de respons van een groot aantal orientatiegevoelige cellen in de binoculaire visuele cortex.
4. Het konijn is van nature een "split-brain".
5. Er is geen verklaring voor het feit dat het konijn twee niet aan elkaar grenzende vlakken van verschillende helderheid kan onderscheiden.
6. De stelling van Whitteridge dat de gezichtscherpte evenredig is met de corticale vergrotingsfactor geldt niet voor het konijn.
7. Ten onrechte wordt wel verondersteld dat het zien bij pasgeboren kinderen uitsluitend berust op subcorticale neuronale interacties.
8. De vele theorieën betreffende functioneel herstel na hersenletsel worden door E. Miller ingedeeld in artefact theorieën, anatomische reorganisatie theorieën en functionele adaptatie theorieën. Deze indeling verdient aanbeveling zowel op didactische als wetenschappelijke gronden (E. Miller, Recovery and management of neurophysiological impairments, John Wiley and Sons, 1985).
9. Lashley's hypothese betreffende "mass-action" is nog steeds niet weerlegd.
10. In tegenstelling tot de andere zintuigsystemen dient bij het onderzoek van de reukzin terdege rekening gehouden te worden met het geslacht van de proefpersoon.
11. "L'embarras du choix" is in tijd uit te drukken.
12. Het kind is de beste onderhandelaar.

Stellingen behorend bij het proefschrift "Oriëntatie-discriminatie en de visuele cortex: een experimenteel onderzoek bij het konijn".